

TEBENNE BÍZTUNK

PÁPAI REFORMÁTUS ÉRTESÍTŐ

Tartalomjegyzék

Horváth Andrea: Pápa Városért Érdeméremmel tüntették ki Köntös Lászlót	2
Tunnerné Buzás Éva: Az Édenkert Óvoda eseményei	3
Interjú Kisantal Zsuzsával	4
Szakács Gergely: József és a nagy „VVV” mintázat	5
Horváth Andrea: Szívünkhöz szorítottuk Beck Zolit	6
dr. Vladár Gábor prédikációja	7-8
Anyakönyvi hírek	9
Hírdetések	10

Köntös László

Isten hatalma

Ismét vírushelyzet van. Ez egyebek között azt is jelenti, hogy minden bizonytalanná vált. Nem lehet tudni, mi lesz holnap. Míg normális helyzetben az ember szépen beírogatta a naptárába a várható közeli és távolabbi eseményeket, s bízhatott abban, hogy azok meg is valósulnak, addig most minden kérdőjelessé vált. S nincs is ember, legyen bármennyire felkészült is, aki meg tudná mondani, hogyan alakul például a most induló tanév, vagy az idei karácsonyt hogyan fogjuk ünnepelni. Mi tagadás, ez azért eléggé csüggesztő, hiszen ilyen helyzetben tehetetlennek és kiszolgáltatottnak érezzük magunkat.

S ha túllépünk közvetlen környezetünk síkján, s megpróbáljuk elképzelni, hogy a világvjárvány milyen hatással lesz magára a világra, s az hogyan befolyásolja a mi életünket, akkor csak fokozódik ez a bizonytalanság. Ráadásul az sem tudható, mikor lesz ennek vége? Nem mondhatjuk, hogy csak néhány hónapot kell kibírni, s aztán biztosan helyreáll a normális élet. Reménység szerint persze hamar leküzdjük a vírust, de az is lehet, hogy még évekig vele kell élnünk. S ha leküzdöttük? Ki tudja, hogy nem üti-e fel a fejét egy újabb kórokozó, újabb fenyegetettséget idézve elő?

Ezzel természetesen nem ijesztgetni akarok. Pusztán arra rámutatni, hogy ez a mostani járvány mennyire mélyen kikezdte korábbi hamis biztonságérzetünket, s mennyire megrázóan nyilvánvalóvá tette azt a sokszor elfelejtett igazságot, hogy Isten a történelem ura. Mert amikor rendben mennek a dolgok, amikor a napi rutin szerint élhetjük az életünket, amikor úgy gondoljuk, hogy mi vagyunk életünk urai, akkor könnyen megfélemezünk arról, hogy ez csak illúzió. Nem, nem mi vagyunk az életünk urai akkor sem, ha nincs járvány, akkor sem, ha rendben mennek a dolgaink, akkor sem, ha látszólag mi döntünk, mi cselekszünk, s akkor sem, ha azt érezzük, hogy nem vagyunk Istenre szorulva.

A helyzet az, hogy mindig Isten hatalmára vagyunk szorulva. Ha tudjuk, ha nem. Ha tudja ez a világ, ha nem. Mert a világ sorsa Isten kezében van.

Ez olyan nagyon dogmaizú, száraz tanításnak hat. Pedig nem az. Ez az igazság, amelyet nem könyvből lehet megtanulni, hanem olyan tapasztalatból, mint például a mostani világvjárvány. Mit lehet tenni?

Nos, egyetlen egy helyes dolgot lehet tenni: leborulni Isten hatalma előtt. Ebből természetesen nem tétlenség következik, hanem annak elismerése, hogy Isten Isten, az ember meg ember. S ekkor következik be a csoda, amit a mai „modern” ember annyira képtelen belátni. Az ti., hogy amikor felismerem Isten feltétlen, szuverén hatalmát, s felismerem azt, hogy életem végső sorsa, vagyis az üdvösségem kizárólag Tőle függ, akkor egyúttal felismerem azt is, hogy nem vagyok a körülményeimnek kiszolgáltatva.

Soli Deo Gloria.

Horváth Andrea

Pápa Városért Érdeméremmel tüntették ki Köntös Lászlót

Pápa Város Önkormányzata Pápa Városért Érdemérem kitüntetés adományozta Köntös László református lelkész, a Dunántúli Református Egyházkerület főjegyzője és a DRE Tudományos Gyűjteményeinek igazgatója részére. A kitüntetést dr. Áldozó Tamás, Pápa város polgármestere adta át az augusztus 20-án megtartott pápai ünnepségen.

A méltatásban elhangzott, hogy Köntös László református lelkészcsaládba született, 1976-ban végezte el a budapesti Református Teológiai akadémiát. Lelkészi szolgálatát Körmenten kezdte, majd a Reformátusok Lapjánál helyezkedett el, 1985-től ösztöndíjasként az Amerikai Egyesült Államokban teológiai magiszteri fokozatot szerzett és lelkészként szolgált, hazaérkezését követően pedig 1993-tól a nagymúltú Dunántúli Református Egyházkerület Tudományos Gyűjteményeinek igazgatója lett.

Az elmúlt közel 30 év alatt az intézményegyüttest országosan is elismert rangos tudományos műhellyé formálta. 2008-ban a Dunántúli Református Egyházkerület főjegyzőjévé, püspök-helyettesévé választották, mely tisztséget a mai napig betölti.

Gyűjteményi igazgatói pályafutásának egyik legfontosabb állomásaként nevéhez fűződik a református ótemplom felújítása, megújítása, a Pannonia Reformata Múzeum létrehozása. A két évvel ezelőtt megnyílt kegyességtörténeti kiállítás, egyfajta vizuális igehirdetés, egyedi és különleges hitvallás, amely egyaránt megszólítja a gyermekeket és felnőtteket, a hívőket és a nem

hívőket.

Köntös László máshonnan hozott sokszínűségével lett pápai, a Református Gyűjteményeket a város egyik meghatározó szellemi, kulturális műhelyévé tette, kiemelt feladatának tekinti városunk szellemi, kulturális és épített örökségének megőrzését és továbbörökítését.

Olyan személyiség, aki meglátta a városban rejlő potenciált, megragadja a kínálkozó lehetőségeket és mindig távlatokban gondolkodik. A hagyományokból építkezik, konzervatív értékrendre alapoz és folyamatos megújulásra törekszik szűkebb és tágabb környezete gazdagítására. Tevékenységét több kitüntetéssel is elismerték az elmúlt évtizedekben: 2000-ben a Magyar Köztársasági Arany Érdemkeresztet, 2014-ben a Magyar Érdemrend lovagkeresztjét vehette át.

Köntös László a Pápai Református Gyűjtemények országosan is elismert tudományos műhellyé formálása, valamint városunk kulturális és épített örökségének megőrzése érdekében végzett magas színvonalú, elkötelezett tevékenységével kivívta városunk polgárainak tiszteletét és megbecsülését."

Folytatódik a **Felnőtt katechézis**,

Előadó: Kovács Dániel, lelkipásztor

Fő témáink

Karácsonyig: a bibliai **Őstörténet** (1Mózes 1-11)

2021. januártól a **Hegyi Beszéd** (Máté 5-7)

A megelőző sorozat tematikája szerint az egyik héten, szerdán, a másikon hétfőn ugyanaz az előadás hangzik el 18 órától. A tematika szeptembertől decemberig:

szept. 9. 14	Hogyan ragadhatjuk meg Isten üzenetét a bibliai Őstörténetben ? (1Mózes 1-11)
szept. 23. 28.	Mit üzen a Biblia a világ teremtésének történetében? – 1Mózes 1:1-25
okt. 7. 12.	Mit üzen a Biblia az ember teremtésének történetében? – 1Mózes 1:26-31 2:1-17
okt. 21. 26.	Mit üzen a Biblia Ádám és Éva bűnesetének történetében? – 1Mózes 3:1-24
nov. 4. 9.	Mit üzen a Biblia Káin és Ábel bűnesetének történetében? – 1Mózes 4:1-15
nov. 18. 23.	Mit üzen a Biblia Nóé és az özönvíz történetében?
dec. 2. 7.	Mit üzen a Biblia a Babel tornya történetében? – 1Mózes 11:1-9

Szeretettel várjuk a régi és az új érdeklődőket!

Tunnerné Buzás Éva, óvodavezető

Az Édenkert Óvoda eseményei

Óvodánk március 18-tól április 17-ig volt a vírushelyzet miatt zárva. Április 20-tól május 8-ig a nyáron szokásos nagytakarítást, tisztasági meszeléseket, karbantartásokat végeztük el. Május 11-től nyitottunk újra, termenként 5-5 kisgyermeket fogadva, betartva a járványügyi előírásokat. Május 25-től a megszokott módon működünk már 25 fővel. A nyár folyamán a gyermekek fele járt óvodába, váltakozó létszámmal, általában két csoportban működve. A létszám lehetővé tette a dolgozók szabadságainak kiadását is. Egész nyáron nyitva volt óvodánk, ezzel is segítve a családokat. Fontosnak éreztük két esemény megszervezését a vírushelyzetben is.

Június végén tartottuk a nagycsoportosok kibocsátó istentiszteletét. Az óvodába járókkal mi tanultuk az ünnepi műsor verseit, dalait, az otthon lévők szüleitől online kértünk segítséget ehhez. Izgatottan érkezett mindenki a nagy alkalomra, hiszen a gyermekek fele 3 hónapja nem volt együtt közösségével. Az ünnepi, meghatódott gyermekesereg kedves volt Istenünk számára, a búcsúzás kellően emelkedettre sikerült. 27 gyermek indul ősszel iskolába, büszkén vették át ajándékaikat a felnőttektől. Úgy érezzük, a nálunk töltött három év alatt rengeteg élményt gyűjthettek, sok szeretetet kaptak, megalapoztuk hitéletüket, kellő felkészültséggel vágnak neki a tanulásnak! A templom lépcsőjén fénykép készült a csoportokról, ez lehet egy új hagyomány is.

Június 29-én az óvoda udvarára terveztük pót-gyermeknapunkat. Vendégül hívtuk leendő ovisainkat is erre az alkalomra. Sajnos az eső a fajáték programot elmosta ugyan, de sokféle érdekes dologgal tettük izgalmassá gyermekeink számára a délutánt: színpadi előadás, lufi hajtogató bohóc, csillámtetoválás, vattacukor, papírgyűjtésért ajándék torta és sütemény mindenkinek. A Víz világnapi barkács pályázat helyezettei is átvehették ajándékaikat.

Az új szülők tájékoztató értekezlete már lezajlott, az óvoda közössége pedig a hónap utolsó szombatján szervezte meg az intézmény Csendes napját, erőt merítve az új nevelési év feladataihoz.

Interjú Kisantal Zsuzsával

Kérlek, mutakozz be pár mondatban!

Kisantal Zsuzsa vagyok, hatodéves teológushallgató. Gyakornok a pápai gyülekezetben és az Édenkert Oviban.

Harminc éve voltam huszonéves.

Három nagy ajándékot kaptam Istentől:

- Az első a gimnáziumi időszak volt. A Debreceni Református Gimnáziumba jártam, még a rendszerváltás előtt. Az ottani barátságok, hitbeli élmények a mai napig meghatározóak számomra. A Refi nagyon zárt világ volt, én mégis végtelenül szabadnak éreztem magam. Talán azért, mert lehetőségünk volt éles kérdésekről őszintén beszélgetni. Volt olyan evangélikációs hét, amikor hajnalig kérdeztük a meghívott lelkészeket, akik hősiesen állták a próbát.

- A második Istentől kapott nagy ajándék a férjem. Pécssett, a tanárképző főiskolán ismertem meg. Most volt a 30. házassági évfordulónk. Jó olyan házasságban élni velem, ahol nem csak a szerelem, hanem a közös hit is összeköt bennünket.

- Négy gyermekünk született. Ők a harmadik ajándék. Két leány és két fiú, már mind felnőttek. Az elsőszülött repülőmérnök, a második óvó néni, a harmadik keramikus, a legfiatalabb pedig informatikus. Kis-unokánk, Barka most volt egy hónapos. Hamarosan érkezik egy másik kislány is, már nagyon várjuk.

Az utóbbi nyolc évben iskolatitkár voltam a Litéri Református Általános Iskolában. Ahogy a gyerekek kirepültek, lehetőségem adódott, hogy az iskolatitkári munka mellett elkezdjek valami mást is tanulni. 2015-ben, egyéni tanrenddel kezdtem el a teológiát.

Hobbiból több is van: Szeretek olvasni, úszni, biciklizni. Szeretek vendégeket fogadni, beszélgetni.

Miért a teológiát választottad? Miért szeretnél lelkész lenni?

Ez valahogy fokozatosan alakult ki az életemben. Nagyon sok szeretetet kaptam Istentől, és sokat jelentettek számomra a keresztyén közösségek és a keresztyén programok. Ezekben nem csak résztvevő voltam, hanem munkatársként is bekapcsolódtam ifjúsági közösségek, evangélikációs események szervezésébe. Mindig szerettem volna másoknak is továbbadni azt az örömhírt, hogy Isten szélesre tárta az Ő országának a kapuit. Szeretnék lelkész lenni, azt gondolom Isten indított erre a pályára.

Óvodalelkészként milyen feladataid lesznek? Milyen terveid vannak?

Az elődeimnek köszönhetően az óvoda hitéleti foglalkozásainak már megvan a jól bejáratott rendszere. A feladatom először is az, hogy ezt megismerjem, folytassam. Egy felnőtt már nem emlékszik részletesen, mire is tanították az óvodában, mégis beépül a világképébe, világlátásába, amit kisgyermekként megértett, megtapasztalt. A kognitív tudásnál, konkrét információknál fontosabb a bátorító, szeretetteliségkör, ami körülöleli itt a gyerekeket. Ha megértik, hogy láthatatlanul, de valóságosan itt van Isten köztünk, akinek mi a szeretett gyermekei vagyunk, akkor az óvodai hitéleti nevelés elérte a célját.

Feladatom lesz még a dolgozók és a szülők bibliaóráinak vezetése is.

Egyelőre az ismerkedés szakaszában vagyunk. Nem akarok felforgatni, megváltoztatni bármit is. Inkább abban szeretnék segíteni, hogy továbbra is stabil, jól működő intézmény legyen az ovi, ahol a gyerekek is boldogok, és az ott dolgozó munkatársi csapat is jól érzi magát. A neve is Édenkert, visszautal arra az időre, amikor még Isten közelében minden jó volt. A világban nehéz időszakot élünk, különösen is szükségünk van az Ő oltalmára.

Szakács Gergely

József és a nagy „VVV” mintázat

Az életünk útja általában hullámvonal. Egyszer fent, egyszer lent – ahogy mondani szokás. De a felszín mögött ennél mélyebb témák és kérdések vannak. Mit tehetek, ha mélyen vagyok? Hogyan juthatok ki a gödörből? Ki juttat el a magaslatra? Hogyan lehet az életem szárnyaló? Hogyan oldódhatnak azok a megkötöttségek, bilincsek, melyek a mélyben tartanak?

Az immár negyedik alkalommal megszervezett ökumenikus zarándoklat központi témáját, gondolatát is ez a mindannyiunk számára ismert „VVV” mintázat adta meg. József történetének segítségével gondoltuk végig saját életutunkat. József elindul, majd testvérei kútba dobják, kihúzzák, eladják rabszolgának. Potifár házába kerül, ahol elkezd felemelkedni, de nagyon hamar a börtön mélyén találja magát. Majd hosszú évek múlva belőle lesz a fáraó jobbkeze, egész Egyiptom második embere. Végül találkozik testvéreivel, akiknek megbocsát, és egész családját, minden rokonát Egyiptomba költözteti.

A zarándoklat, mely augusztus 9-16 között volt, minden napján a hosszú történet egy-egy részét beszélgettük végig, és ránéztük arra, hol kapcsolódik a mi éltünkhez, Isten mit üzen nekünk személyesen. A beszélgetések, a napi áhítatok és a minden napi csendszakasz, amikor egyedül, csendben imádkozhattunk, segítettek abban, hogy a zarándoklat alatt valóban közel jöjjenek hozzánk ezek a témák, és valóban találkozzunk Istennel, önmagunkkal és egymással.

Az egyik szálláshelyen összefutottunk egy fiatal emberrel, aki napok óta egyedül túrázott. Amikor szóba elegedtünk vele, azt javasolta, hogy inkább egyedül járjuk az utunkat, ne csoportban, mert egyedül jobb. Ez a beszélgetés megerősítette bennem azt, miért fontos a zarándoklaton a közösség. Itt nem csupán az egyéni kérdéseinkkel vagyunk jelen, hanem megéljük a közösséget, hiszen a keresztyénség leginkább közösségben megélhető. Megélhettük, hogy nem vagyunk egyedül, valaki odalép hozzánk, beszélget velünk, megkérdezi, hogy vagyunk? Ebben van kockázat is, hiszen önmagunkat megosztani a másikkal mindig kockázatos. Ezért is volt hatalmas élmény az ökumenikus zarándoklat, mert a testvéri szeretet jellemezte, mely értékelte ezt a nyitottságot.

A felekezeti különbségeket is tapintattal, szeretettel és alázattal kezeltük. Nem az volt a középpontban, ami megkülönböztet bennünket, hanem Krisztus, aki közösséggé formál minket. És ezt éltük meg út közben is a tikkasztó melegben izzadva, sántikálva a vízhólyagok miatt és közösen élvezve a Balaton hűsítő habjait. Ezt az egységet éltük meg, amikor a nagyvázsonyi Kinizsi vár tövében lévő ékszerdoboz-szerű evangélikus templomban tartott áhítatot Steinbach József, egyházkerületünk püspöke, és beszélt az ökumené fontosságáról, ami személyesen fontos a számára, és amit a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának elnökeként is képvisel. Ezt még inkább megerősítette, hogy másnap dr. Korzenszky Richárd, a Tihanyi Bencés Apátság kiérdemesült perjelével beszélgethettünk, aki püspök urunk gondolataihoz hasonló gondolatokat fogalmazott meg. A beszélgetés után levitt minket a tihanyi apátság altemplomába, ahol I. András királyunk kriptáját körülállva, egy szál mécses fényénél énekeltünk és imádkoztunk a minket eggyé formáló Krisztus Urunkhoz.

A zarándoklat útvonalát végigjárva, a Bakonytól a Balaton-Felvidéken át egészen Pétfürdőig, megtapasztalhattuk azt a semmihez sem fogható élményt, hogy Isten minden körülmények között megtart, közösségbe hív önmagával és más keresztyén testvérekkel, megerősít, vezet és megáld. A fizikai kihívások még inkább elmélyítették a lelki tapasztalatokat. Azzal a reménységgel váltunk el egymástól, hogy jövőre újra találkozunk, és az előző évekhez hasonlóan ismét mélyülhet a kapcsolatunk Istennel, önmagunkkal és egymással!

Horváth Andrea, pannoniareformata.hu

Szívünkhöz szorítottuk Beck Zolit

„Ha súlytalan és érdektelen egy beszélgetés, akkor lényegtelen, de ha létezésünk kérdései is megfogalmazódnak, akkor érdemes leülni egymás mellé.” - mondta Beck Zoli, aki a Pápai Református Gyülekezet vendége volt a Pannonia Reformata Múzeum udvarán, a Szívemhez szorítom sorozat nyári alkalmán.

A sorozat tavaly indult, Farkas Gergely püspöki titkár kezdeményezésére, a Pápai Református Gyülekezet szervezésében. Az alkalmakon egy-egy dal vagy épp vers kapcsán beszélgetnek a résztvevők, együtt gondolkodva a közönséggel. Mindig nagyon különleges, bensőséges, lélekemelő találkozások ezek. A sorozat névadója a 30Y egyik dala, a Szívemhez szorítom. Így nagy öröm volt, hogy az újakezdésben dr. Beck Zoltán, a pécsi egyetem adjunktusa, vagy ahogy talán többen ismerik, Beck Zoli, a 30Y frontembere volt a vendég. A helyszín ezúttal is a Pannonia Reformata Múzeum volt, a hangulatos udvar, ahol a veszélyhelyzet megszűntetése után ez volt az első rendezvény. Újra együtt, ez az intézmény vezérgondolata, s akik regisztráltak az ingyenes alkalomra, azok valóban megélhették az együttlét kivételes áldását.

A művész-adjunktus-filozófussal Farkas Gergely, a Püspöki Hivatal vezetője beszélgetett. Barátság fűzi őket össze. A Farkas család tagjai a 30Y-koncertek rendszeres látogatói. Beck Zoli felfigyelt rájuk a közönség soraiban, egyszer elkezdtek beszélgetni, s azóta ez folyamatos, a találkozások mindkettejüknek nagyon fontosak. Farkas Gergely a Szívemhez szorítom alkalmán nem kérdezett sokat, de mindig egy-egy fontos mondattal tovább vitte Beck Zoli gondolatáramlását. Később kiderült, hogy ők ketten már kora délután elkezdtek beszélgetni, együtt gondolkodni, így aztán a közönség már ennek eredményét hallhatta, élvezhette.

Szóval a barátság a koncertekkel kezdődött, aztán Beck Zoli az online közvetítéseknek köszönhetően hallgatta Farkas Gergely ígéhirdetéseit is. Arra jutott, hogy egy rockkoncert és egy istentisztelet tulajdonképpen hasonló. - Elmondasz/elénekelisz a kétségeidből valamit, s bár látszólag egy ember beszél, közben az együttlét érzelmi és intellektuális hullámvázának köszönhetően a jelenlevők sem maradnak kívülállók, gondolatban vitatkoznak, egyetértenek, olykor másfele vinnék a beszélgetést, részt vesznek, s ezekből a rezdülésekből születik valami új - mondta.

Épp azért hiábavaló leírni azt, hogy miről szólt az est - mert mindenkinek másról. „Ez az ember egy filozófus. Nem egy szórakoztatóművész, aki elvidámkodja a napot, hanem felteszi azokat a kérdéseket, melyek mindenkiben ott motoszkálnak. Mindezt úgy, hogy közben nem veszi magát túl komolyan.” - mondta Köntös László főjegyző, gyűjteményi igazgató, amikor megköszönte Beck Zolinak, hogy elfogadta a Pápai Református Gyülekezet meghívását. Köntös László kiemelte, fontos az, hogy az emberi élet nagy kérdései, az élet, a halál, a vigasztalás kérdése dalban is feldolgozhatók, s így a fontos kérdések sokakhoz eljutnak. Szakács Gergely református lelkész azt emelte ki, hogy egy-egy ilyen rendhagyó alkalom kibillenthet a komfortzónából, és válaszok keresésére indít. Farkas Gergely püspöki titkár számára a hitelesség kérdése volt alapvető, hogy csak akkor lehet tiszta szívvel állni egy dolog mögé, ha hiszünk benne. Beck Zoli az est során messzire jutott a közönséggel. Szóba került a bezártság időszaka, barátságok, előadói estek, a mélység és a magasság viszonya, a hit ereje, az önazonosság, a tisztaság és a szép utáni vágy, mely valahogy mégis bemocskolódik, de végül csak az a fontos, hogy van-e tétje a dolgainknak. Mert ha súlytalan és érdektelen a beszélgetés, akkor lényegtelen, de ha létezésünk kérdései is megfogalmazódnak, akkor érdemes leülni egymás mellé. S az sem árt persze, ha elhangzik néhány 30Y dal.

Kedves Olvasó!

Az alábbiakban dr. Vladár Gábor egyik írását adjuk közre.

Vladár Gábor (Nyírmada, 1952. január 6. - .) ref. lelkész, teológiai tanár. Nős, felesége Pataky Emőke tisztviselő. Tanulmányai: 1970–1974 Ref. Teológiai Akadémia, Debrecen, 1974–1975 Bp. 1976 lelkészi oklevél, Bp. 1976–1977 a Heidelbergi Egyetem Teológiai Fakultásán az Egyházak Világtanácsa ösztöndíjasa. 1993-ban doktorált a Debreceni Ref. Teológiai Akadémián. Életút.: 1977 és 1982 között lelkipásztor Takácsiban és a gyűjtemények munkatársa Pápán. 1983-tól lelkipásztor Sopronban. 1990–1995-ös években tanszékvezető tanár a Debreceni Ref. Teológiai Akadémián. 1996-tól szervezője, 1998-tól első rektora, valamint tanára a Pápai Ref. Teológiai Akadémiának. Jelenleg csak ez utóbbi feladatot látja el.

Lekció: Efezus 5,1-2.8-20

„Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek: ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak”.

Szeretett Testvéreim!

Gyülekezetünkben minden hónap utolsó vasárnapján családi istentiszteletet tartunk. Ilyenkor szülők és gyermekek nem csak a templomban vagyunk együtt, hanem az istentisztelet után a gyülekezeti termünkben a dúsan megterített asztalok körül is elbeszélgetünk. Ma is ilyen családi istentiszteleten lehetnének együtt, de minden másképpen alakult. Szép templomunk üresen áll, Isten azonban most is velünk van, hogy Igéje által közösségébe vonjon minket, bárhol is vagyunk.

Naponta belépek Isten házába egy rövid fohászra, és ilyenkor gyakran eszembe jut egy régen olvasott történet. Az ilyen történetekre szokták mondani: nem biztos, hogy igaz, de jól ki van találva. E történet szerint a város egyik templomába minden áldott nap, déli 12 órakor belép egy ember, egy percre megáll, majd kisiet a templomból. A lelkipásztornak feltűnik ez a számára ismeretlen embera furcsa szokásával, és egy idő múltán megszólítja: „*Ne haragudjon, de megkérdezhetem, mit csinál itt minden nap?*” „*Semmi különösezt, csupán imádkozom*” –hangzik a válasz. „*Ilyen rövid ideig?*” –kérdi meglepődve a lelkipásztor. „*Ó, az én imádságom nagyon rövid. Csupán ennyi: „Jézusom, itt vagyok–János”.*” Történt azonban, hogy egy idő múlva elmaradt ennek az embernek a templomlátogatása. A lelkipásztor érdeklődött utána, és megtudta, hogy János kórházba került. Meglátogatta, és ott a nővérek elmesélték neki, hogy János a kórteremben a betegársai számára a legcsodálatosabb gyógyszer. Hitével és derűjével tartja a lelket mindenki. Amikor pedig megkérdezték tőle, honnan ez a gyöngyöző, belső derű, akkor azt válaszolta nekik: a látogatómtól. Furcsállták a válaszát, mert soha nem látogatta senki. Így természetesen a lelkipásztor is azonnal János örömeinek forrására, a különös látogatóra kérdezett rá nála. János pedig mosolyogva mondta: „Az én látogatóm minden nap déli 12 órakor eljön hozzám, megáll a betegágyamnál, és csak ennyit mond nekem: „*Jánosom, itt vagyok–Jézus*”.

Szeretett Testvéreim! Nem tudom, hogy igaz-e

ez a történet, de az bizonyos, hogy jól ki van találva. Szépen mutatja ugyanis, hogy hitünk és életünk milyen szoros kapcsolatban van egymással. Erről beszél Pál apostol is a felolvasott hosszabb igeszakaszunkban, amikor nemes egyszerűséggel ezt kéri a Szentlélek által tőlünk: „*Legyetek az Isten követői.*” Erről máshol, ilyen tömör megfogalmazásban nemigen olvasunk a Bibliában. De hát mit is jelent Isten követőjének lenni? Azt talán, amire az édenkerti kígyó is biztatta Ádámot és Évát (1Móz 3,5), hogy csábításának engedve „istent játszanak”? Legyünk olyanok, mint az Isten? Rázzunk le magunkról minden kötöttséget, és senki ne szóljon bele az életünkbe? Nem! Éppen ellenkezőleg! Pál apostol itt egy olyan kifejezést használ, ami az ókori művészetek és mesterségek egyik szakkifejezése volt. Ez volt: az utánczás, a minta követése (mimésis = imitatio). Arra utal: ha valaki meg akar tanulni valamilyen mesterséget, hivatást, akkor mesterre, példaképre, szabályokra van szüksége, és azt követnie kell. Például Gárdonyi Zoltánnak, 20. századi nagy egyházzene-szerzőnek, gyülekezeti énekkarunk névadójának, Kodály Zoltán volt a nagy tanítómester. Egy szakmán belül az inas a segéd úr kézmozdulatait lesi el, a segéd pedig a mester úrét. Amikor első osztályos kisgyermek voltam és a betűvetést tanultam, akkor a tanító nénink az irkásban öt-hat sor elejére is felírta mintaszerűen ugyanazt a betűt, hogy én azt otthon a magam ákom-bákom betűivel a sor végéig ismételgessem. Az apostol tehát ennyit akar mondani: ha keresztyén vagy, akkor ismerned kell bizonyos szabályokat, mintára, példára van szükséged, és gyakorolnod kell a keresztyén élet művészetét. Ezért folytatja így: *Legyetek Isten követői – mint szeretett gyermekei, és éljétek szeretetben, ahogyan Krisztus is szeretett minket.* Vagyis: Isten mi nem tudjuk követni, csak úgy, hogy ő ideadott valakit közénk, példaként, hogy őt követve Isten követői lehessünk. Jézus Urunk az utolsó vacsorán, amikor megmosta a tanítványok lábát, ezt mondta nekik: „*Példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek*”. Tanítómesterünk, Kálvin, ezt mondja az efezusi levélhez írt magyarázatában: arra emlékeztet itt Pál, „*hogy a gyermekeknek hasonlónak kell lenniük az apjukhoz... Isten gyermekei vagyunk, ezért kötelességünk, hogy tőlünk telhetően az ő követői legyünk a jó cselekedetekben*”. A mennyei Atyának tehát akkor leszünk a követői, ha a Jézusban kapott példát követjük. Jézus Urunk az életfűzetünk egy-egy sorának elejére felírt „minta-betű”, hogy mi–a magunk ákom-bákom betűivel utánozva-gyakorolgassuk egy életen át a krisztusi életet.

Mindnyájunk hétköznapi tapasztalata a példaadás formáló ereje. Hitünk és szeretetünk azáltal növekszik, hogy a körülöttünk lévők példaként, felelősen elénk élnek, mi pedig figyelünk szüleinkre, tanítóinkra, a hitben nálunk erősebbekre. Mint ahogyan mi magunk is ilyen példává lehetünk. A mostani járvány –emberségünk próbája is. Az én felelős magatartásom, minta-adásom akár életet jelenthet a másik ember számára. Ezekben a „gonosz időkben” életfontosságúak lehetünk egymás számára. Mit is kér tehát az apostol? Legyetek a mennyei Atya követői azzal, hogy a „világosság gyermekeiként” (8) beleélitek Krisztust ebbe a világba. Szó szerint ezt mondja: „*Jól vigyázzatok arra, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem*

bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak” (15-16). Három területre is ráirányítja a figyelmünket, ahol Isten gyermekeiként helyt kell állnunk, és egyúttal gyakorolhatjuk is a keresztyénységünket. Először is azt mondja: teljünk meg Isten Szentlelkével. Másodszor azt: vigasztaljuk egymást énekléssel. Végül pedig: adjunk hálát Istennek. Vagyis jól vigyázzunk életünk tartalmára, a körülöttünk lévőkre, és az életünk minőségére.

1. Ezt olvassuk: „Ne részegedjete meg bortól, amelyben pusztulás van, hanem teljete meg Lélekkel” (18). Bár korunk embereként nagy költőnk is ki meri mondani magáról: „*Hajtson a Szentlélek vagy a korcsma gőze*” (Ady: Új vizeken járok), itt azonban valami másról van szó. A bornak és a Szentléleknek e furcsa egybekapcsolásával int és emlékeztet az apostol, hogy az emberi lélek szüntelenül éhes és szomjas. „Isten-formájú üresség” van bennünk, mondta valaki találoán. Ezt az ürességet sok szélhámos akarja manapság feltölteni, és mi magunk is sokszor mindenféle bódító gőzök és párlatok segítségével gondoljuk kitágítani szűkre szabott életünket. Erről a jelenségről is sokat beszélhetnénk. Pál apostol annyit mond: ne tedd ezt! Miért ne? Azért, mert abban pusztulás van. A részeg ember ugyanis már csak önmagával foglalkozik. Előbb csak nem akar a környezetére figyelni, azután pedig már nem is tud – amint ezt valaki pontosan megfogalmazta. Ez a „részegség” egyúttal korunk leképezése is. Az önmagába forduló, sem Istent sem embert nem ismerő korunk képe. Aki viszont kapta az Isten Szentlelkét, az valóságosan is képes kapcsolatba, közösségre lépni Istenrel és az embertársal is. Amikor a Szentlélek betölti a szívemet, az életemet, ott egybekapcsolódom mennyei Atyámmal, megváltó Krisztussal és egyúttal a másik emberrel. Méltóságot ad életünknek az a tudat, hogy Isten „szeretett gyermekei” (1) vagyunk, hogy mások számára „világosság vagyunk az Urban” (8). De hát hogyan lehet ez a Lélek az enyém? Erre, Testvérek, nincs recept. Csupán annyit kér Isten tőled, hogy nyisd ki öködbe szorított kezedet, és formáld belőle imádkozó tenyeret. Egy életút során sok minden öködbe szoríthatja az ember kezét. De formáld most imádságra, és kezd el mondogatni a történetbeli János imádságát: Jézusom, itt vagyok – és tedd hozzá a nevedet. Bizonyos vagyok benne, hogy az ilyen imádság után egyikőnk tenyere és szíve sem marad üresen, mert Isten megtölti azt Szentlelkének ajándékaival.

2. Másodszor így figyelmeztet az apostol: „mondjate egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket – énekeljete és mondjate dicséretet szívetekben az Úrnak.” (19). Vigyázzunk: az apostol nem fülhallgató zenehallgatásra hív, hanem közös éneklésre: „*mondjate egymásnak zsoltárokat...*”. Csodálatos, persze, hogy a különböző technikai eszközök révén a zene ma már mindenütt jelen van, csak az az elszomorító, hogy sokszor ki sem nyitjuk a száunkat. Még iskolai tanévnyitók végén is nyugodt szívvel bejelenthetik: most pedig hallgassuk meg a Himnuszt. Ma, amikor bezárt világunkban mindenki arról beszél, hogyan tudjuk sportolással elviselhetőbbé tenni életünket, az apostol arra hív: töltsétek fel üresen kongó, belső világokat Isten dicséretével. Miért fontos ez? Amikor éneklünk, akkor láthatatlan lelki kezünkkel bekapaszkodunk a másik ember kezébe, függetlenül az ajánlott két méteres távolságtartástól. Az olaszok ezt az érzést jól ismerik, a járvány idején híressé lett „balkon-énekléseikkel” gyakorolják is. De ugyanezt érezzük mi, keresztyének is. Egyszer valaki így vallott nekem: már nem tudom, hogy mi volt az ige apám temetésekor, de még most is beleborzongok, amikor eszembe jut a koporsó leengedésekor felhangzó gyülekezeti ének: „*Nincs már*

szívem félelmére, / nézni sírom fenekére, / mert látom Jézus példájából, / mi lehet a holtak porából” (347. ének 3.v.). Amikor egy gyülekezeti ének: „*Az Úr énnékem őriző pásztorom, / azért semmiben meg nem fogyatkozom*”, akkor ezzel nem csak hitvallást tesz, hanem egyúttal ígét is hirdet. Magam soha nem felejttem el, hogy a rendszerváltás után közvetlenül, amikor még nem rendeződött a börtönlelkési státus, istentiszteleteket tartottunk a sopronkőhidai börtönben, egy istentisztelet alkalmával milyen megrendítő erővel zendült fel 60-70 férfitorokból: „*Az Isten Bárányára letészem bűnöm én*” (459. ének 1. v.). Az Istent magasztaló éneklésnek a távlata is csodálatos. Pál arról tesz bizonyosságot a Korinthusi levélben (13,13), hogy életünk végén túl egyetlen dolog marad meg: a szeretet. A patmoszi látók pedig arról ír, hogy a mennyei világban ott énekelnek majd a megváltottak az angyali karokkal. Minden elmúlik, de megmarad az Isten irántunk való, siron túl is elkísérő szeretete és az Istent magasztaló, mennyei kóruséneklés.

3. Végül azt mondja az apostol: „*Adjate hálát Istennek, az Atyának mindenkor mindenért*”. Vagyis, ha eddig arról volt szó, hogy kik is vagyunk mi, és hová tartozunk, most azt tudjuk meg: hogyan kell élni keresztyénként e világban. A válasz egyszerű: Isten iránti hálaadással. Nem ostobaság-e ilyesmiről beszélni éppen most, amikor az egész világon végigrezdül egy nagy aggodalom? Sokan kérdezzük: merre halad tovább az emberiség sorsa és benne a mi egyéni életünk. Társadalmi méretben talán még soha nem éreztük, hogy mennyire kiszolgáltatottak vagyunk, milyen hamar véget érhet földi pályánk. Ennek ellenére, sőt, éppen most érvényes igazán az apostoli szó: „*mindenkor mindenért adjate hálát Istennek*”. Hittanos gyermekeink egy csoportjának az volt az egyik házi feladata, hogy írjanak egy héten át egy-két mondatos rövid imádságot arról, hogy miért tudnak e nehéz helyzetben hálát adni. Nem idézek ezekből a kis imádságokból, de azt gondolom, sokat tanulhatnánk abból, ha minden nap összefoglalnánk mi is: mi az, amiért e mai napon hálát adhatok Istennek. Jó dolog az, ha minden napommal el tudok számolni az élő Isten színe előtt a mennyei Atyám iránt érzett hálával. A hálaadás a dicséretmondáshoz hasonlóan felszabadít és boldoggá tesz, mert a kapott ajándékról az ajándékozóra, Istenre emeli tekintetemet. Így adhatunk hálát mennyei Atyánknak életünkért, családjunkért, egészségünkért, munkánkért, a betevő falatért. És mivel a Pál által használt „hálaadás” szó az úrvacsorát, az eucharisziát is magába foglalja, így kitáguló horizontunkban ott van a megélt szép istentiszteleti közösségeink reménysége is. Ezért fogalmaz más helyen Pál hasonlóképpen: „*imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjate fel kívánságaitokat az Isten előtt*” (Fil 4,6). Tudom, hogy vannak kívánságaink, kéréseink. És ez jó, mert azt jelenti, hogy tervezzük a jövőt. De vannak-e ilyen imádságos alkalmak is az életünkben? Vagyis: van-e élő reménységünk? Lehet, hogy most szorongunk sok minden miatt. Meghallhatjuk azonban a remény szavát: „*akik az Urban biznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el*” (Ézs 40,31).

Mivel töltsé meg tehát a hívő ember, Isten „szeretett gyermeke” ezekben a „gonosz időkben” a szívét-lelkét? Pál apostol mit tanácsol nekünk? Azt tanácsolja: Istent dicsérő énekléssel, másokra odafigyeléssel, és végül hálás reménységgel. Fogadjuk meg a tanácsát! Ámen.

Anyakönyvi hírek**2020. május 01 - 2020. augusztus 31.****A keresztség sákramentumában részesültek:**

Bejczy Bálint és Bóka Patrícia fia, Bálint; Majoros Balázs és Standi Veronika lánya, Jázmin; Tóth Alajos és Paksi Szandra lánya, Jázmin és fia, Ármin; Nemes Áron és Hollenczer Diána fia, Dániel Tamás, Demcsik László György és Pónác Réka fia, László Marcell; Molnár Adrián és Rác Edina fia, Csanád; Németh Zoltán és Kusztor Nikolett Katalin fia, Zétény; Puli Norbert és Kovács Hajnalka fia, Miron; Nagy Szabolcs és Kertai Tímea fia, Berárd.

Isten áldását kérjük a megkereszteltekre, hogy növekedjenek lélekben, Isten és emberek előtt! való kedvességben.

*„Engedjétek
hozzám jönni a gyerme-
keket és ne tiltsátok el Őket
Tőlem...”*

Házasságot kötöttek:

Patkó Zsolt és Vesztergom Kira, Böröczky András és Mészáros Éva, Kelemen Péter és Laki Tímea, Piszker Patrik és Sivinger Barbara, Jelencsik Dániel és Gulyás Ramóna, Nyóger Dániel és Szabó Regina, Köntös Mihály és Przybilska Dominika Maria, Böröczky Richárd és Kuti Magdolna, Gödri Márk és Nagy Klaudia, Balázs Zoltán és Kovács Adrienn.

Isten áldását kérjük a fiatal párok életére, és szeretettel hívjuk őket alkalmainkra!

Eltemettük:

Gáspár Dezsőné sz. Mészáros Irén(79), Szalai Gáborné sz. Mádl Erzsébet (64), Hantó Istvánné sz. Szalay Zsófia (81), Dózsa Jenő (88), Silingi Éva (70), Lampért Károly (86), Marinov Lászlóné sz. Szilágyi Erzsébet (65), Csizmadia Endre (72), Rózsás Sándor (82), Nemes Pálné sz. Vér Irén Szilvia (69), Kovács Károly (78), Makai Ferenc (88)-temetése Balatonfüreden volt.

Istenünk vigasztalását kérjük a gyászoló családokra, tudva, hogy aki hisz Jézus Krisztusban, ha meghal is, örökké él!

**Állandó heti gyülekezeti
alkalmak**

A heti alkalmaink a gyülekezeti házban vannak, a templomi alkalmakat külön jelezzük. A változtatás jogát fenntartjuk.

vasárnap 9:20 imaközösség az istentisztelet áldásáért (Immánuel Közösségi Ház)

vasárnap 10:00 istentisztelet (templom)

vasárnap 10:00 gyermek istentisztelet

hétfő 18:00 Mécses kör

kedd 18:00 Forrás kör

szerda 10:00 Korban Gazdagok köre

szerda 16:00 Gyülekezeti Bibliakör

szerda 18:00 Felnőtt Bibliakör

szerda 18:00 Immánuel csoport

csütörtök 10:00 Baba-Mama kör

csütörtök 18:00 Énekkari próba

szombat 18 óra IFI óra

**Állandó havi gyülekezeti
alkalmak**

hónap első kedd 9.15 és 10.00
Istentisztelet a Barát utcai idősek otthonában

hónap első kedd 16.30 Nőszövetségi Bibliaóra (Immánuel Közösségi Ház)

hónap harmadik csütörtök 10:30
Istentisztelet a Vörösmarty úti idősek otthonában.

hónap utolsó szerda 10:30
Istentisztelet a Teveli úti idősek otthonában

hónap utolsó vasárnap 17 óra (nyáron 18 óra) Énekes-zenés istentisztelet (Immánuel Közösségi Ház)

havonta 2 alkalommal Férfi Kör

Köszönetet mondunk minden testvérünk adományáért, amellyel támogatta gyülekezetünk életét, szolgálatát.

Befizetési, támogatási lehetőségeik, számlaszámok

Gyülekezeti számlaszám: Raiffeisen Bank, 12085004-00102657-00100002

Református Eklezsia Alapítvány: OTP Bank, 11748045-20017204-00000000

Felhívás!

Tisztelettel kérjük kedves testvéreinket, hogy **személyi adataik változásáról** (különösen is a **lakcím változásáról**) mielőtt módjukban áll, értesítsék a Lelkészi Hivatalt, hogy a változásokat átvezethessük gyülekezetünk nyilvántartásába is.

Köszönjük.

A Lelkészi Hivatal nyitva tartása:

Kedd, Szerda, Péntek: 9:00-12:00

Csütörtök: 9:00-12:00 és 17:00-18:00

Vasárnap: Istentisztelet után közvetlenül

Tel: 89/324-415

E-mail: info@papareformatus.hu

Apró segítség az Egyházfenntartás befizetésében!

Az önkéntes egyházfenntartói járulék egy összegben való kifizetése egyre nagyobb terhet jelent mindenkinek. Ezért javasoljuk, hogy akinek van rá lehetősége, bankszámlájáról állandó megbízással havi rendszeres átutalásként fizesse támogatását. Így testvérünknek sem megterhelő jövedelmének havi 1 %-nyi összegét átutalni, mi pedig folyamatosan megkapjuk az átutalt támogatást. A gyülekezeti számla, amelyre megbízását megadhatja:

Raiffeisen Bank: 12085004-00102657-00100002.

Kérjük közleményként írja fel nevét, címét és az EFJ rövidítést. Köszönjük.

GYÜLEKEZETÜNK HONLAPJA

www.papareformatus.hu

Várjuk észrevételeiket, hozzászólásaikat, megjegyzéseiket! Keressék fel!

HONLAP! HONLAP! HONLAP! HONLAP!

Őszi alkalmak

Szeptember 13. vasárnap 10:00

Hittanos tanévnyitó istentisztelet

Szeptember 27. vasárnap 10:00

Óvodai befogadó istentisztelet

Október 18. vasárnap 10:00

Konfirmációs ünnepi istentisztelet úrvacsoraosztással

Október 31. szombat 17:00

Reformáció napi közös istentisztelet a helyi protestáns felekezetekkel

November 1. vasárnap A

10 órakor kezdődő istentisztelet után közösen keressük fel az Alsóvárosi temetőben nyugvó valamikor lelkipásztorok és gondnokok sírjait, elhelyezve az emlékezés virágait.

November 22. vasárnap 10:00

Örökkévalóság vasárnapja, megemlékezünk az elmúlt egy esztendőben elhunytakról

November 25-27. szerda-pént. 17:30

Hitmélyítő alkalmak az Ótemplomban

November 28. szombat 9:00-13:00

Adventi játszóház az Immanuel közösségi házban

November 29. vasárnap 10:00

Advent első vasárnapi ünnepi istentisztelet úrvacsoraosztással

A programok változtatásának jogát fenntartjuk.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük református családjainknak. Bekerülési ár kb. 200 Ft.

A költségekre adományokat elfogadunk.

Írták: Horváth Andrea, Köntös László, Szakács Gergely, Tunnerné Buzás Éva, dr. Vladár Gábor.

Grafika: WEB Szerkesztés: Kopeczky Péter

Kiadja a Pápai Református Egyházközség Felelős kiadó: ifj. Márkus Mihály lelkipásztor

Készült a Kapitális nyomdában 1000 példányban.